

DZIENNIK URZĘDOWY

WOJEWÓDZTWA ZACHODNIOPOMORSKIEGO

Szczecin, dnia 18 kwietnia 2014 r.

Poz. 1689

UCHWAŁA NR XLII/383/2014 RADY GMINY SŁAWNO

z dnia 17 marca 2014 r.

w sprawie ustanowienia herbu, flagi i pieczęci Gminy Sławno oraz zasad ich stosowania.

Na podstawie art. 18 ust. 2 pkt 13 ustawy z dnia 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym (jednolity tekst Dz. U. z 2013 r. poz. 594 z późn. zm.) oraz art. 3 ust. 1 ustawy z dnia 21 grudnia 1978 r. o odznakach i mundurach (Dz. U. Nr 31, poz. 130 ze zmianami z 1998 r. Nr 162, poz. 1126; z 2000 r. Nr 12, poz. 136, Nr 120, poz. 1268; z 2001 r. Nr 123, poz. 1353; z 2009 r. Nr 92, poz. 753)

§ 1. Ustanawia się:

1. herb Gminy Sławno według opisu zawartego w § 2 i wzoru stanowiącego załącznik nr 1 do niniejszej uchwały;

2. flagę Gminy Sławno, zgodnie z opisem w § 3 niniejszej uchwały i wzorem określonym w załączniku nr 2;

3. pieczęć Gminy Sławno opisaną, w § 4, której wzór określa załącznik nr 3 do niniejszej uchwały.

§ 2. Herb Gminy Sławno ma kształt tarczy hiszpańskiej. Na czerwonym polu znajduje się srebrny rybogryf, zwrócony do prawej strony z wzniesionymi łapami. W lewej łapie trzyma złoty kłos. Szpony i dziób rybogryfa są złote. W dolnej części herbu znajduje się srebrna wstęga symbolizująca przepływającą przez teren Gminy rzekę Wieprzę.

§ 3. Flaga Gminy jest kolorystycznym odwzorowaniem barw występujących w herbie, bądź samego herbu. Flagę Gminy stanowi prostokątny płat tkaniny o proporcjach wysokości do szerokości 5: 8, w którego dolnej części przebiega falista wstęga rzeki w kolorze srebrnym. W górnej części flagi przy drzewcu znajduje się godło herbowe: zwrócony do prawej strony z wzniesionymi łapami srebrny rybogryf ze złotymi szponami i dziobem, trzymający w lewej łapie złoty kłos.

§ 4. Pieczęcią Gminy Sławno jest koło o średnicy 36 mm. W otoku napis „GMINA SŁAWNO”. Wyrazy „GMINA” i „SŁAWNO” oddzielone heraldycznymi, sześciopromiennymi gwiazdkami. W środku koła znajdują się elementy herbu: godło herbowe - rybogryf, zwrócony do prawej strony z wzniesionymi łapami, trzymający w lewej łapie kłos zboża oraz wstęga rzeki Wieprzy.

§ 5. 1. Symbole, o których mowa w § 2 - 4 niniejszej uchwały, stanowią własność Gminy Sławno i są znakami prawnie chronionymi oraz mogą być używane wyłącznie w kształcie, proporcjach i kolorach zgodnych ze wzorami graficznymi ustalonymi w niniejszej uchwale.

2. Uzasadnienie historyczno-heraldyczne zastosowanej symboliki w herbie, fladze i pieczęci zawiera załącznik nr 4 do uchwały.

§ 6. Pieczęci Gminy Sławno do sygnowania ważnych dokumentów używają Rada Gminy Sławno oraz Wójt Gminy Sławno.

§ 7. 1. Herbu i flagi Gminy Sławno używają organy i jednostki organizacyjne Gminy Sławno.

2. Herbu i flagi Gminy Sławno mogą używać także inne osoby i jednostki organizacyjne, po uzyskaniu pisemnej zgody Wójta Gminy Sławno.

3. Wójt Gminy Sławno może udzielić zgody na używanie herbu i flagi Gminy Sławno w szczególności na: wydawnictwach i drukach reklamowych, promocyjnych, stronach internetowych, winietach gazet i czasopism, budynkach, ubiorach, urządzeniach i przedmiotach - jeżeli służą promocji Gminy Sławno, organizacji lub przedsiębiorstw mających siedzibę na terenie Gminy Sławno albo mających znaczenie dla rozwoju Gminy Sławno.

4. Zabrania się używania herbu i flagi Gminy Sławno dla działalności sprzecznej z prawem, zasadami współżycia społecznego lub dobrymi obyczajami.

5. Herb i flagę Gminy Sławno należy eksponować w sposób estetyczny, w sposób zapewniający poszanowanie jego czci.

6. Herb i flaga Gminy Sławno mogą być używane tylko w formie określonej niniejszą uchwałą. Dopuszczalne jest używanie herbu i flagi w formie wydruków (druków) dwubarwnych z zastosowaniem skali odcieni szarości i w formie znaków wodnych lub tła.

7. Podmiot, któremu Wójt odmówił zgody na używanie herbu i/lub flagi, może zwrócić się o rozstrzygnięcie do Rady Gminy Sławno. Rada rozstrzyga w drodze uchwały.

8. Udzielając zgody na używanie herbu i flagi odpowiednio Wójt lub Rada Gminy mogą określić szczegółowe warunki ich używania.

9. Organ, który udzielił zgody na używanie herbu i/lub flagi może tę zgodę cofnąć, jeżeli herb lub flaga są używane niezgodnie z niniejszą uchwałą lub warunkami określonymi przy udzielaniu zgody.

§ 8. Wykonanie uchwały powierza się Wójtowi Gminy Sławno.

§ 9. Uchwała wchodzi w życie po upływie 14 dni od dnia jej ogłoszenia w Dzienniku Urzędowym Województwa Zachodniopomorskiego.

Przewodnicząca Rady Gminy Sławno

Marta Holowata

Załącznik Nr 1 do uchwały Nr XLII/383/2014
Rady Gminy Sławno
z dnia 17 marca 2014 r.

Załącznik Nr 2 do uchwały Nr XLII/383/2014
Rady Gminy Sławno
z dnia 17 marca 2014 r.

Załącznik Nr 3 do uchwały Nr XLII/383/2014
Rady Gminy Sławno
z dnia 17 marca 2014 r.

Załącznik Nr 4 do uchwały Nr XLII/383/2014
Rady Gminy Sławno
z dnia 17 marca 2014 r.

UZASADNIENIE HISTORYCZNO-HERALDYCZNE DLA HERBU, FLAGI I PIECZĘCI GMINY SŁAWNO

Położenie gminy

Gmina Sławno położona jest na historycznej ziemi sławieńskiej, na terenie powiatu sławieńskiego, w północno-wschodniej części województwa zachodniopomorskiego, tuż przy jego granicy z województwem pomorskim. W bezpośrednim sąsiedztwie gminy Sławno znajdują się gminy: Postomino, Kobylnica, Malechowo i Darłowo oraz Gmina i Miasto Kępice. Centrum obszaru gminy zajmuje miasto Sławno.

Obszar Gminy Sławno obejmuje 284,39 km², co stanowi nieco powyżej 27% powierzchni powiatu sławieńskiego (według danych z 1 stycznia 2009 r.). Tereny leśne zajmują 20% powierzchni gminy, a użytki rolne ponad 60%.

Na obszarze gminy znajdują się dwa rezerваты przyrody: „Janiewickie Bagno” (leśno - torfowy ze stanowiskami maliny moroszki, wełniaczki darniowej oraz wrzośca bagiennego) i „Sławieńskie Dęby” (leśny z pomnikowymi okazami dębów, grabów, buków i wiązów). Południowo-wschodni skraj gminy to fragment Obszaru Krajobrazu Chronionego obejmującego Jezioro Łętowskie. Jest to obszar łęgowy wielu gatunków ptactwa.

Oprócz dobrych gleb (I, II, III klasy) niewątpliwie bogactwo naturalne gminy stanowią rozległe kompleksy lasów (głównie mieszanych) zwłaszcza w zachodniej i płd.-wschodniej części. Równinę Sławieńską przecina kilka szerokich i podmokłych dolin - m.in. Grabowej, Moszczeniczki, Reknicy, Wieprzy. Jedynym większym zbiornikiem wodnym jest Jezioro Łętowskie (402 ha pow.), a najważniejszą rzeką jest Wieprza, która od średniowiecza pełniła niezwykle ważną rolę w gospodarce ziemi sławieńskiej.

W skład gminy wchodzi 22 sołectwa, a zamieszkuje ją nieco ponad 9000 osób.

Zarys historii Gminy

Większość miejscowości Gminy Sławno ma średniowieczny rodowód, a najstarszym ośrodkiem jest Sławsko (dawniej Stare Sławno), które istniało, od co najmniej X wieku i w okresie wczesnego średniowiecza było stolicą księstwa Sławieńskiego. Księstwo to obejmowało ziemię położoną na wschód od rzeki Unieść aż po dolny bieg Łeby oraz ziemię bytowską na południu. Zamieszkałe było przez plemię Pomorzan i miało własnych władców. Na początku XII wieku podbite zostało przez księcia Polan Bolesława Krzywoustego i włączone w granice państwa polskiego. Rządzone było przez rodzimą dynastię, której protoplastą był Racibor I. Księstwo Sławieńskie, z uwagi na graniczne położenie pomiędzy większymi obszarowo księstwami zachodniopomorskim i wschodniopomorskim, narażone było na najazdy i roszczenia terytorialne nie tylko bliskich sąsiadów, ale również Duńczyków, którzy pod koniec XII wieku opanowali prawie całe wybrzeże Bałtyku. Po upadku zwierzchnictwa duńskiego, około 1227 roku księstwo zarządzane wówczas przez Racibora II, przyłączono do księstwa uznamsko-szczecińskiego, a na przełomie 1235/1236 roku zdobył je Świętopełk Gdański włączając w granice swej dzielnicy. Wówczas nastąpił kres samodzielności księstwa, a jednocześnie podział na kasztelanie słupską i sławieńską. Po śmierci Świętopełka w 1266 roku, teren dawnego księstwa ponownie zdobyli Pomorzanie i książę rugijski Warcisław II, który w 1277 roku sprzedał je margrabiom brandenburskim. Z faktem tym nie pogodzili się miejscowi rycerze, tocząc do początku XIV wieku wojny z Brandenburczykami. W działania wojenne włączyli się również Krzyżacy, którzy w 1309 roku wywalczyli prawa do Gdańska, podczas gdy ziemia sławieńsko-słupska pozostała własnością Brandenburczyków. Stało się tak za sprawą comesów gdańskich Święców, którzy w 1307 roku uznali władzę margrabiów, w zamian, za co otrzymali prawa lenne do ziemi darłowskiej, sławieńskiej i polanowskiej. Dziesięć lat później Święcowie założyli miasto Sławno, które jest drugim ważnym w historii gminy ośrodkiem. **Święcowie pieczętowali się herbem Rybogryfa**. Motyw ten przetrwał w herbie ziemi sławieńskiej, w tym w herbach miast - Sławna, Darłowa i Sianowa.

Zwierzchnictwo Brandenburczyków nad ziemią sławieńsko-słupską utrzymała się do 1316 roku. Następnie podlegała księciu wołogojskiemu Warcisławowi IV. W 1372 roku nastąpił podział księstwa wołogojskiego na gałąź wołogojską i słupską. Dopiero Bogusław X w 1478 roku doprowadził do zjednoczenia całego Pomorza Zachodniego. W 1618 roku zostało ono wciągnięte w wir wojny trzydziestoletniej. W 1637 roku zmarł Bogusław XIV, ostatni potomek dynastii Gryfitów. Walkę o sukcesję podjęli Szwedzi z Brandenburczykami. W 1648 roku,

w wyniku traktatu westfalskiego księstwo zostało podzielone pomiędzy te dwa państwa. Zachodnią część otrzymała Szwecja, wschodnią Brandenburgia. W granicach księstwa brandenburskiego, następnie królestwa i państwa pruskiego oraz niemieckiego dawne ziemie księstwa pozostawały do 1945 roku. W 1945 roku Sławno wraz z terenem Pomorza Zachodniego, włączone zostało w granice Polski. Do 1975 roku pozostawało w granicach województwa koszalińskiego, do 1998 roku w granicach województwa słupskiego, a obecnie w granicach województwa zachodniopomorskiego.

Podstawą utrzymania mieszkańców ziemi sławieńskiej na przestrzeni dziejów było rolnictwo, rybołówstwo, a także rzemiosło drzewne. Oprócz uprawy zbóż i roślin okopowych, hodowano bydło korzystając z rozległych, nadrzecznych pastwisk i łąk. Ziemia Sławieńska obfitowała w bogate obszary leśne, stanowiące najpierw własność miejską, domenalną czy później szlachecką. Działały nadleśnictwa, leśnictwa, a w okresie od XIX wieku powstawały liczne osady robotników leśnych.

Po analizie wydarzeń historycznych dotyczących terenu zajmowanego obecnie przez gminę, a także analizie warunków gospodarczych, uznano za stosowne przyjąć, jako najbardziej szczególne wartości gminy: Rybogryf, herb odziedziczony po Święcach, rolniczy charakter gminy oraz rzekę Wieprza.

Herb Gminy

Projekt herbu gminy Sławno ma kształt tarczy hiszpańskiej. Na czerwonym polu znajduje się srebrny rybogryf, zwrócony do prawej strony z wzniesionymi łapami. W lewej łapie trzyma złoty kłos. Szpony i dziób rybogryfa są złote.

Rybogryf znajdował się w herbie możnowładców pomorskich braci Święców, którzy władali w XIV stuleciu ziemią sławieńską, a więc i terenem obecnej gminy. Rybogryf znajduje się również w herbie miasta Sławno na terenie, którego ma swoją siedzibę Urząd Gminy.

Kłos trzymany w szponie symbolizuje dominujący, rolniczy charakter gminy. Rolnictwo to podstawowa gałąź gospodarki gminy, a grunty rolne zajmują ponad połowę jej powierzchni.

W dolnej części herbu znajduje się srebrna wstęga symbolizująca przepływającą przez teren Gminy rzekę Wieprzę, która w historii tego obszaru odgrywała niebagatelną rolę - zaopatrywała mieszkańców w ryby, stanowiła dogodną drogę wodną prowadzącą do portu w Darłowie.

Flaga Gminy

Flaga Gminy jest kolorystycznym odwzorowaniem barw występujących w herbie, bądź samego herbu. Flagę Gminy stanowi prostokątny płat tkaniny o proporcjach wysokości do szerokości 5: 8, w którego dolnej części przebiega falista wstęga rzeki w kolorze srebrnym. W górnej części flagi przy drzewcu znajduje się godło herbowe: zwrócony do prawej strony z wzniesionymi łapami srebrny rybogryf ze złotymi szponami i dziobem, trzymający w lewej łapie złoty kłos.

Pieczeń Gminy

Pieczenią Gminy Sławno jest koło o średnicy 36 mm. W otoku napis „GMINA SŁAWNO”. Wyrazy „GMINA” i „SŁAWNO” oddzielone heraldycznymi, sześciopromiennymi gwiazdkami. W środku koła znajdują się elementy herbu: godło herbowe - rybogryf, zwrócony do prawej strony z wzniesionymi łapami, trzymający w lewej łapie kłos zboża oraz wstęga rzeki Wieprzy.